

Phần 9

Sau cuộc bàn thảo giữa bà chủ Bành, mẹ Sáu Thắm và mẹ Chín, người thực hiện cuối cùng là Sáu Thắm. Với hai chục đồng nhận thêm từ bà chủ, Sáu Thắm đã hứa chắc nịch:

- Việc giao cho Sáu này làm thì chắc như bấp!

Mẹ ta đi thẳng vô buồng của chủ, nơi con Xuyên đang bị giam lỏng hơn mười ngày rồi. Vừa thấy mẹ xuất hiện, con bé đã mừng rơn:

- Bà Sáu, cho con về nhà đi!

Nhìn con nhỏ mặc bộ quần áo mới vừa vặn, màu sắc tươi sáng, mẹ Sáu buộc miệng khen:

- Mèn ơi, nhìn không ra con Năm Đục!

Xuyên không màng, nó lặp lại câu nói:

- Cho con về nhà đi bà Sáu!

Chỉ bộ đồ trên người nó, Sáu Thắm nghiêm giọng:

- Mà biết đồ đang bận là của ai không! Còn cơm mà ăn nữa, hôm rày mà no đủ, sung sướng là nhờ ai không?

- Nhưng con nhớ nhà, nhớ ba má con quá bà Sáu ơi! Mà sao người ta nhốt con hoài trong này vậy bà Sáu.

Rất tâm lý, Sáu Thắm ôm ấp, vuốt ve con bé:

- Ai nhốt con làm gì. Đây là phòng dành cho khách của bà chủ, chỉ khách quý mới được ngủ. Vậy mà con ngủ hôm nay thì sướng như tiên rồi, còn muốn gì nữa!

- Con muốn ra ngoài, con muốn đi làm, chớ không muốn ăn rồi ngủ như vậy. Buồn lắm bà Sáu ơi!

- Buồn gì mà buồn. Người ta cho con như vậy là muốn con nhà nường, nhà bớt mùi phèn, rồi làm cô, bà với người ta!

Xuyến nào hiểu gì những lời mẹ Sáu nói, nó chỉ biết khóc lóc, năn nỉ:

- Con muốn về nhà thôi.

Buộc lòng mẹ Sáu phải gắt lên:

- Ba má mày lấy của người ta mấy chục gạ lúa, cả năm tiền công rồi, mày về nhà rồi có để trả lại cho người ta không?

Đang khóc mà nghe nhắc tới những điều đó con Xuyến ngưng khóc liền. Nó giương mắt nhìn mẹ Sáu như cầu cứu. Hiểu ý, Sáu Thắm xoa dịu:

- Ngoan ngoan nghe lời đi, rồi cuộc đời sẽ sung sướng. Hiện nay đang còn Tết, nhà chủ đang bận rộn nên chưa tiện cho con về thôi. Chờ qua ít bữa, khi nào con muốn về thăm ba má thì xin phép, bà chủ cho liền!

Xuyến hết khóc, nhưng nó vẫn thắc mắc hỏi:

- Rồi người ta cho con làm gì? Chuyện gì con cũng làm được hết, như là chuyện ngoài đồng như mò cua, bắt ốc.

- Sáu Thắm cười ngát:

- Con nhỏ khùng hết biết! Đây là nhà giàu, họ ăn gạo thơm, cá tôm con lớn, thịt thà nguyên ký, làm gì có chuyện mò cua bắt ốc. Yên tâm đi, vài bữa bà chủ cho theo hầu, hoặc có thể là cho theo giúp việc cho cậu Hai ở Sài Gòn. Mày thích ở Sài Gòn không?

Xuyến lắc đầu nguầy nguậy:

- Con hông thích Xà Gòn đâu!

- Sài Gòn chớ Xà Gòn gì! Đó là nơi mà ai cũng mơ được một lần đi tới. Mày có điên mới chê chỗ đó!

- Con chỉ muốn ở nhà thôi.
- Bây giờ lại đây!

Mụ ra lệnh làm cho Xuyên ngạc nhiên giương mắt nhìn. Lúc ấy Sáu Thắm đưa cho nó gói quần áo:

- Đây là số quần áo mới may theo số đo bữa trước thợ may đã đo cho con. Từ nay con phải bận những thứ này, bỏ hết quần áo đang bận, nhất là số quần áo cũ.

Mụ chủ động lôi từ trong túi vải ta đến bốn bộ đồ mới toanh, mà bộ nào cũng màu sắc rực rỡ, tơ lụa bóng loáng. Xuyên ái ngại:

- Con đâu quen bận mấy thứ này. Con sợ...
- Con này khùng quá đi, đồ mặc tiền này chỉ nhà giàu mới may được. Tao thèm mà còn chưa rớ nổi đây!

Quả là đẹp. Từ lâu nay nhìn con nhà giàu mặc, Xuyên thèm một lần được ướm thử... Vậy mà sao giờ đây được có nó trong tay, Xuyên lại không ham. Có lẽ đầu óc nó đang chỉ có một nỗi nhớ nhà, nhớ cha mẹ...

Sáu Thắm phải nhắc:

- Con thay bộ màu hồng này đi, nó hợp với da con lắm.

Xuyên lắc đầu:

- Đồ con đang bận còn sạch mà.
- Con này hay cãi. Tao biểu thì thay liền đi, rồi còn đi gặp bà chủ nữa.

Chẳngặng đừng, Xuyên phải đi thay đồ. Lát sau nó vừa bước ra thì Sáu Thắm đã kinh ngạc thật sự:

- Con này không ngờ đẹp như tiên nga vậy!

Trong phòng tắm kín lớn, ngẫu nhiên Xuyên nhìn được mình trong đó, nó cũng giật mình nhìn sững và kêu lên khê:

- Mèn ơi!

Mụ Sáu bước tới vịn vai Xuyên, xoay nó đi một vòng, rồi không cầm lòng được:

- Tao thấy mà con mê nữa là...

- Bà Sáu, bà nói ai vậy?

- Thì mày chớ còn ai! Con nhỏ mới mười bốn mà sao nở nang y như gái mười tám hai mươi, nhìn mà phát ham!

Xuyên thẹn đỏ mặt:

- Bà Sáu! Sao bà nói con vậy...

Mụ sờ vô ngực nó, làm cho Xuyên hoảng hồn, bước thụt lùi và kêu lên:

- Bà Sáu!

Sáu Thắm chặc lưỡi:

- Con nhỏ ngon thiệt! Điều này chắc cậu ấy chết cho coi.

Xuyên ngơ ngác:

- Bà Sáu nói cái gì vậy?

Biết mình lỡ lời, mụ ngừng lại nhưng đôi mắt vẫn không rời bộ ngực no tròn của con bé, như muốn ăn tươi nuốt sống. Phần Xuyên, tự dưng nó cảm thấy sợ, vội đưa tay ôm lấy ngực rồi ngơ ngác nhìn quanh như cảm thấy có ai đó đang nhìn nó...

Qua cơn sững sờ, mụ Thắm trở về thực tế, vội hỏi:

- Mau đi, chải đầu cổ cho thơm tắt, rồi xức một chút dầu thơm vô!

Xuyến xua tay lia lịa:

- Con hông biết xài dầu thơm đâu. Xức dầu vô là con chết liền đó!

Xuyến đi chải đầu, nhưng cứ nhìn ngắm hoài trong kiếng, đây là lần đầu tiên trong đời Xuyến biết thế nào là soi gương. Nhất là với bộ đồ mới, may vừa khít thân hình. Chính nó cũng ngạc nhiên về thân thể mình, tại sao nó nở nang cỡ này? Từ nào do chưa bao giờ soi gương, nên Xuyến không thể ngờ, nhất là bộ ngực và cái hông, nó y như mấy chị lớn...

Bà chủ Bàn đột ngột bước vô làm cho cả Sáu Thắm và Xuyến đều giật mình. Mụ Sáu nói lí nhí:

- Chút xíu nữa... con sẽ...

Bà chủ hấp tấp:

- Lệ lên đi, coi bộ con vợ thằng Hai...

Nói tới đó chợt bà nhìn Xuyến rồi hạ giọng đủ cho Sáu Thắm nghe:

- Làm sớm hơn chút đi, con Minh Nguyệt nó hay chuyện rồi.

Bà quay sang Xuyến, giọng nhỏ nhẹ:

- Mấy bữa nay bà bận lo Tết nên quên con gái đi. Đúng ra phải cho con về nhà ăn Tết mấy hôm rồi trở lại.

Nghe bà ta nói Xuyến mừng rơn:

- Bà cho con về hả bà!

- Chuyện đó đâu có gì mà cho với không cho. Được rồi, sau bữa tiệc này ta sẽ cho con về nhà chơi.

Mừng quá Xuyến quên rằng mình là kẻ tội đồ, nó nhảy dựng lên:

- Sướng quá, được về nhà rồi!

Bà chủ Bành bảo mụ Sáu:

- Kêu mấy đứa nó đem cho tao hai ly nước cam.

Hình như nước cam vắt đã chuẩn bị sẵn, nên mụ Sáu vừa gọi đã thấy bung lên ngay. Và trước sự ngạc nhiên của Xuyên, bà bảo đặt một ly trước mặt bà, còn ly kia ngay trước mặt con bé.

- Uống đi con. Coi như đây là quà bà cho con, mừng con được về nhà.

Con Xuyên lúnh quýnh thấy rõ:

- Con hồng... hồng biết. Con hồng dám...

Giọng bà chủ Bành đầy tình cảm:

- Con đừng làm vậy bà không chịu. Thương con là con nhà nghèo nhưng giỏi giang, hiếu thảo, lại đẹp người đẹp nét nên bữa nay ta nói thiệt lòng, ta muốn nhận con làm con nuôi. Con chịu hông thì nói, rồi ta sẽ nói chuyện với ba má con sau.

Xuyên ngơ ngác nhìn bà, không tin những gì bà nói. Phần nữa, nó ngỡ như mình đang chiêm bao... Thấy nó như vậy, mụ Sáu nói chêm vô:

- Sao không cảm ơn bà chủ đi!

Xuyên luống cuống hơn:

- Dạ... con... con không...

Sợ nó nói bậy bạ, mụ Sáu liền nói thay:

- Được bà chủ thương tình, hạ cố là phước đức ba đời nhà nó, nên nó rạp đầu xin cảm ơn bà chủ!

Mụ ta đẩy con bé tới trước mặt chủ, giục:

- Lạy bà chủ ba lạy đi con!

Trong lúc Xuyên con chưa biết làm gì thì bà chủ Bành đã đỡ lời:

- Không cần đâu con. Bây giờ con uống với mẹ Bành ly nước này, coi như lễ nhận lời. Từ nay kêu ta là mẹ!

Không đợi nó bùng, mẹ Sáu đã ấn vào tay nó và hỏi:

- Uống đi, lẹ lên!

Xuyên không còn cách nào hơn đã phải bùng ly nước cam uống từng ngụm nhỏ. Mẹ Sáu lại giục:

- Uống một hơi đi!

Xuyên uống một hơi hết ly. Đây là lần đầu tiên con nhỏ con nhà nghèo này biết vị ngon của một ly nước cam tươi uống theo kiểu này. Uống xong nó đứng ngây người ra, lúc đó bà chủ Bành kéo tay nó lại gần:

- Đưa má coi con dâu... à mà con gái má đẹp đến cỡ nào.

Quả tình bà cũng không ngờ Xuyên quá đẹp như thế này. Dưới mắt bà hơn mười ngày trước thì Xuyên chỉ là con bé gòn gàng, xinh xắn ở mức coi được thôi, không ngờ chỉ cần khoác lên người bộ quần áo lụa là thế này đã hoàn toàn đổi khác. Bà phải buộc miệng khen:

- Oh đẹp quá!

Xuyên then đỏ mặt, nó cúi xuống vôn vê tà áo, càng làm cho nét duyên dáng tăng thêm lên. Bỗng nó như đứng không vững, lão đảo... bà chủ Bành nháy mắt cho mẹ Sáu:

- Lo cho nó.

Bà nói xong bước vội ra ngoài, không cần biết Xuyên đang bị chuyện gì. Còn lại mẹ Sáu, mẹ không ngạc về chuyện đột ngột xảy ra này, đưa tay đỡ lấy lưng con bé, rồi nhẹ nhàng đặt nó xuống giường.

Ngoài trời bóng tối đang trùm lên vạn vật... Tiếng kêu của con chim lẻ bạn vang lên lạc lõng rồi chìm trong im lặng...

Khi biết chắc Xuyên đã chìm sâu vào cơn mê, lúc ấy mẹ Sáu mới im lặng rút lui ra khỏi phòng. Và hình như đã có sự sắp đặt, nên liền khi ấy có một bóng người xuất hiện rất nhanh, lên vào phòng rồi đóng nhanh cửa lại.

Người vừa vào đó đứng sững trước tấm thân lồ lộ của Xuyên. Anh ta phải mất vài chục giây mới định thần và kêu lên khê:

- Tuyệt trần!

Anh ta chính là Hai Tường, là quan biện lý về từ Sài Gòn! Và anh ta như ngây dại trước tấm nhan sắc băng trinh. Mọi anh ta run run trước khi dần tới từng bước... từng bước... Tấm thân anh ta phủ lên thân thể đáng thương kia và..

Chợt có tiếng đẩy mạnh cửa, rồi một tiếng gằm lên xé màn đêm:

- Khôn nạn!

Vợ Hai Tường xuất hiện như con ác quỷ. ả ta gằm lên:

- Tao biết mà!

Và như con hổ đói, ả nhào tới kéo chồng ra, khiến cho Hai Tường mất thăng bằng té ngã xuống sàn nhà.

Chỉ tội nghiệp cho Xuyên, lúc ấy nó vẫn còn hôn mê, nhưng đã bị con cạp cái nắm tóc lôi dậy, đánh tới tấp vào mặt. Vừa đánh ả ta vừa gào lên:

- Tao giết mày, con...chó!

Bị đánh toi tả đến như vậy mà Xuyên vẫn chưa tỉnh, có lẽ do thuốc mê trong ly nước cam quá nhiều.

Phần Hai Tường, đường đường là một biện lý, mỗi cái trừng mắt của anh ta thì nhiều người muốn rụng tim, nhưng giờ ấy trông anh ta thảm hại vô cùng. Vừa xúc lại quần áo, anh ta vừa lấm lét

nhìn bà vợ dữ, rồi từ từ phi bước. Tuy nhiên, vừa ra đến cửa phòng đã nghe một tiếng quát:

- Ông đứng lại đó!

Hai Tường như bị thôi miên, đứng im và chờ đợi. Minh Nguyệt bỏ con bé ra, bước lại gần chồng, gần từng tiếng:

- Muốn cưới nó làm vợ bé hả! Được, để tui cho ông toại nguyện!

- À ta lại tiếp tục quay sang hành hạ Xuyên. Lần này con bé bị lột hết quần áo ra, hai tay bị trói gô ra sau, còn tóc thì bị quất vào thành giường và cột chặt. A đánh đến một lúc thì chừng như mỏi tay, vội chuyển sang hình thức khác với mấy miếng võ sâu riêng mang theo sẵn.

Thịt da non nớt, trắng phao của Xuyên phải hứng chịu những cái cào mạnh bằng võ sâu riêng. Mỗi cái cào là để lại những vết máu tươm ra. Xuyên bàng hoàng tỉnh lại. Con bé gào lên:

- Má ơi!

Tiếng kêu của nó vọng lên trong đêm trường, nghe thê lương, đau lòng... Nhưng trước sau gì cũng chẳng có ai đến cứu. Mặc dù trong ngôi nhà lớn đó lúc ấy có nhiều người nghe và hiểu chuyện, nhưng vì sợ uy quyền của vợ Hai Tường, nên họ đều im lặng, chịu đựng...

Chỉ có người duy nhất trong nhà không hay chuyện gì đang xảy ra. Người ấy là bà chủ Bành. Nguyên do là khi ngủ bà ta thường dùng hai cục bông gòn nhét lỗ tai và dùng khăn đen che mắt cho dễ ngủ. Nên khi tiếng la hét vang lên ở phòng con Xuyên ngủ bà hoàn toàn không hay. Mãi đến khi có tiếng gọi lớn của Sáu Thắm ngoài cửa:

- Bà chủ ơi, nguy cấp rồi!

Lúc ấy bà mới tức chạy ra thì thấy mẹ Sáu lúnh huỳnh:

- Mợ... mợ Hai... giết... giết... con Xuyên rồi!

Mụ ta chạy trước, bà chủ Bành chạy theo sau. Khi họ đẩy cửa phòng bước vô thì cũng là lúc máu trong miệng con Xuyên trào ra.

- Con quỷ cái kia, mà có buồng tay ra không!

Quay lại nhìn thấy mẹ chồng, nhưng Minh Nguyệt vẫn không buông con Xuyên, mà lại găm lên:

- Chính má thị thiêng cho thằng chồng tui làm chuyện bỉ ổi này! Chính mà xui biểu!

Là người bày mưu thật, nhưng mục đích của bà là chỉ nhằm cho con trai lấy được gái đồng trinh, hầu có được vận may, phá được cuộc đời nhiều vợ của Tường, chứ đâu hề muốn cuộc hành hung đổ máu này. Do vậy bà không còn suy nghĩ, đã lao tới chụp lấy tóc Minh Nguyệt kéo giật ra, khiến cho ả ta té ngã, kéo theo cả con Xuyên.

- Á...!

Một tiếng thét kinh hoàng vang lên. Lúc ấy đang đứng gần đó nhìn thấy rõ nên Sáu Thắm cũng thét lớn:

- Trời ơi, con Xuyên!

Mụ ta thấy con dao đang cầm trên tay Minh Nguyệt đã xuyên qua bụng con bé. Máu trào ra đỏ cả nền nhà. Lúc này vợ Hai Tường cũng thét lên:

- Tui... tui không!

Ả ta muốn nói rằng con dao trên mình là dùng để cắt tóc tình địch chứ không phải để đâm chết nó. Nhưng bà chủ Bành lúc ấy đã nhìn thấy, bà kinh hoàng gào lên:

- Bớ người ta! Bớ...

Bà ta thoát chạy ra ngoài có lẽ vì quá sợ. Nhưng Minh Nguyệt thì lại nghĩ khác, nên ả ta lao theo, con dao đâm máu còn trên tay.

Chạy được trên chục thước thì bà Bảnh phát hiện cô con dâu đang đuổi theo. Bà hoảng hết kêu lên:

- Giết người! Bớ người ta...

Bà chưa kêu trọn câu thì lập tức bị ngay lưỡi dao xuyên từ sau lưng ra trước ngực!

Mọi việc diễn ra quá nhanh nên lúc ấy dù đang có mặt tại hiện trường, nhưng biện lý Tường cũng chẳng làm sao can thiệp kịp. Khi anh ta chạy đến nơi thì bà mẹ chỉ còn kịp kêu lên một tiếng:

- Con...

Rồi tắt thở.